

се промѣнятъ на скъпоцѣнни, напр. калая и бакъра могатъ се промѣни въ пазва-та на земя-та, подъ влияние-то на небесни-тѣ тѣла, въ злато и сребро. Човѣкъ, който чезне за богатство и който по свое-то незнаение и най-малкото шарено камъче или парче отъ нѣкой лѣскавъ металъ счита за драгоцѣнностъ, лѣсно можалъ да се съблазни отъ това учение и да му дойде на ума самъ да си направи върху туй опитъ. И така задатъка на тогози, който мисли да спечели и да се обогати, състоялъ въ туй: да търси и да издири онѣзи таинствени процеси, съ помощь-та на които природа-та отъ грубия и простия материялъ прави скъпоцѣнни метали, като: злато, сребро и проч. Аравитени-тѣ най-много се отдавали на таквизи издирвания и тѣхния неуморимъ трудъ не останалъ безъ добри сетнини за цѣло-то човѣчество.

Първо, тѣ мислили да намѣрятъ едно таквози вещество, което като се съедини съ огъня да може да прави отъ груби-тѣ и ништожни-тѣ тѣла скъпоцѣнъ металъ. Това вещество тѣ наричали: *философски камъкъ* (= расковниче).

Второ, като отдавали на злато-то чудни и дивни свойства, алхимици-тѣ дошли най-послѣ до тѣзи мисль: да промѣнятъ злато-то въ нѣкаква-си особена течностъ, която ште бжде кадърна да уварди за до-вѣка младостъ-та на хора-та. Тая течностъ се думала: *животни еликсиръ*. Като се захласнали за въображаемо-то безкрайно богатство и безкраенъ животъ, алхимия-тѣ презъ течение-то на нѣколко вѣкове се непрестайно чукали, варили, смѣсвали, кадили, топили, сѣяли, цедили и отъ сѣка